

śwētło, a njeje w nim žana czēmnoſcz (1. Jan. 1, 5), a wschitko śwētło w njebjeſzach a na ſemi wot njeho wuhadža. Wón ſo tež njepſchemenja, kaž czlowjek, kiž dženja śwētło a jutſje pač czēmnoſcz libuje, ale poſa njeho njeje žane wotmēnjenje ani wobroczenje ſhwētloſcze a czēmnoſcze. Teho dla njebkudžicze ſo, moji lubi bratsja, ale woſtańcze pſchi tym: Schtož je dobre, je wot Boha, a ſchtož je ſ Boha, to je dobre.

III.

Schtož to wschitko ſķyschi, tón drje rjeſnje: Haj, to je wſcho wērno, czlowjek je ſky, Bóh ſam je dobrý. Ale ſimě to nam žane ſamolwjenje bycz, hdvž ſle cžinimy? Ach ně, wschaſ je Boža dobra a hnadna wola, naž wot ſleho wumóz a wſcho dobre do naž plodžicž. Bóh tón knjes njeje chyňl naž w naſchim hrēſchnym hubjenſtwje woſtajicž. Wón je wulki ſkutk na naž cžinił: wón, kiž je Wótž ſhwētla, je naž ſcžinił džeczi ſhwētla.

A to je wón cžinił na dwojake waschnje. Najprjedy je naž, kiž běchmy džeczi hrēcha, džeczi ſmijercze, džeczi hele, ſlutej hnadi horjewſał ſa džeczi Bože, hdvž pſches Chrysta zyły ſhwēt ſam ſe ſobu ſjedna a wot naž wſchu hrēſchnu winu we nim precz wſa a nam tu prawdoſcz da, kiž pſched nim placzi.

Potom pač je naž tež wopravdże ſplodžil ſ nowym plodženjom pſches džiwny, duchomny narod, kaž jowſteji: Wón je naž ſplodžil po ſwojej woli pſches ſłowo teje wērnoſcze, ſo běchmy cži preñſchi býli jeho ſtworjenjow. Tutón nowy narod ſ Boha je ſo ſapoczał w ſwjatej kſchczenizy a ſo pſchezo w naž wobnowja pſches Bože ſłowo, kiž nam hrēch poſkaſuje a naž ſ Chrystufzej wodži, kotrež wschitkich, kiž do njeho wērja, poſylnjuje, ſo běchui hrēchej a wſchém ſkutkam czēmnoſcze ſo dale a bóle wotrjekli. Pſches to budžemy, kaž ſwjaty Jakub praji, preñſchi jeho ſtworjenjow. Móže bycz, ſo ſ tym ſłowom na to hlada, ſo ſteji wón a cži, na kotrejchž je jeho liſt piſany, hischče w prením čaſzu kſchesczijanſtwa, a ſo ma ſa nimi hischče pſchińcž jich wjele, na kotrejchž chze Boži Duch pſches to ſame Bože ſłowo, kiž je jich ſbōžnych ſcžiniło, tež ſwoju powołazu, roſſhwēcžazu a